

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. J. Baricovej a členov senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **P., s. r. o., so sídlom B.**, právne zastúpeného **JUDr. O. K.**, advokátom v B. proti žalovanému **Colnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, Bratislava, Mierová č. 23 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp. zn. 46164/2007 z 20. novembra 2007 v spojení s rozhodnutím Colného úradu Trnava sp. zn. 32335/2007-5891 z 11. júla 2007 tak, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 12. februára 2009, č. k. 14S/7/2008-63, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave z 12. februára 2009, č. k. 14S/7/2008-63 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného Colného riaditeľstva SR pod č. 46164/2007 zo dňa 20. novembra 2007, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Colného úradu Trnava č. 32335/2007-5891 z 11. júla 2007 o prepadnutí 2.688 ks spotrebiteľského balenia liehu označeného falzifikátom kontrolnej známky v prospech štátu.

Rozhodol tak podľa § 10 ods. 7 a § 45 ods. 1 zákona č. 105/2004 Z. z. o spotrebnej dani z liehu a o zmene a doplnení zákona č. 467/2002 Z. z. o výrobe a uvádzaní liehu na trh v znení zákona č. 211/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 105/2004 Z. z.“), § 2 ods. 1, 2, 3, § 14 ods. 1, § 14a ods. 3 a § 29 ods. 1, 2, 3, 4 a 8 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“), keď na základe vykonaného dokazovania skonštatoval, že žalobné dôvody nepovažuje za dôvodné. Pri svojom rozhodovaní krajský súd prihliadol na skutočnosť, že na výkon daňovej kontroly colnými orgánmi v špecifickej oblasti nakladania s liehom sa používa zákona č. 511/1992 Zb. ako všeobecný právny predpis upravujúci všeobecne postup správcu dane pri vykonávaní daňovej kontroly a že pri jeho aplikácii však nie je možné neprihliadať na možnosť použitia dôkazných prostriedkov a osobitosti daného konania. To sa týka najmä námietky žalobcu, že mu nebolo umožnené vyvrátiť závery Colného laboratória Colného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „CR SR“) o tom, že všetky predložené vzorky vybrané štandardným a všeobecne akceptovaným spôsobom sú falzifikátmi a z toho vyvodeného záveru, že všetky spotrebiteľské balenia liehu zabezpečené pri výkone daňovej kontroly sú označené falzifikátmi ochranných znáмок. Podľa názoru krajského súdu nie je možné ani účelné domáhať sa formálne dôslednej aplikácie príslušné ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb. v nadväznosti na ustanovenia § 14 upravujúceho prepadnutie tovaru a veci. Zákon síce ustanovuje, že majiteľ alebo držiteľ tovaru alebo veci má v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení možnosť odstrániť pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru a veci, avšak v danom prípade pochybnosť spočívajúcu v tom, či zabezpečené spotrebiteľské balenia liehu (ďalej aj len „SBL“) boli označené falzifikátmi znáмок, bolo možné odstrániť iba znaleckým dokazovaním vykonaným Colným laboratóriom CR SR alebo Kriminalisticko-

expertíznym ústavom v Banskej Bystrici, pričom nie je preukázaný žiadny zákonný dôvod na spochybňovanie správnosti a nezaujatosti záverov akreditovaného zariadenia Colného laboratória CR SR.

Čo sa týka spochybňovania, že vzorky boli vzaté zo zabezpečených SBL a na expertízu boli zaslané práve tieto vzorky známok, súd prvého stupňa považoval takéto námietky za ničím nepodložené a účelové. Súd nespochybnil právo žalobcu navrhnúť a predložiť dôkazy a súhlasil s ním, že nemožno zamieňať procesné oprávnenie orgánu s právom žalobcu na predkladanie dôkazov. Avšak v konaní nebolo preukázané, že by žalobcovi bolo odňaté právo predkladať relevantné dôkazy. To vyplýva aj zo skutočnosti, že za daných okolností ani v zmysle § 14a zákona č. 105/2004 Z. z. nebolo možné predložiť iný relevantný dôkaz osvedčujúci, resp. vyvracajúci pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru, nakoľko základnou pochybnosťou bola pochybnosť o tom, či sa jedná o falzifikát kontrolnej známky. Zhodne so žalovaným súd konštatoval, že zákon nestanovuje povinnosť, aby pri odoberaní vzorky bol prítomný žalobca ani nestanovuje povinnosť, aby boli podrobené expertíze všetky zabezpečené SBL; bez ďalšieho z tohto nemožno vyvodiť pochybnosť o správnosti záverov prijatých na základe zabezpečených expertíz vzoriek. Okrem toho by bez ďalšieho bol takýto postup nevhodný, nelogický a negujúci význam existencie všeobecne akceptovaných štatistických metód zisťovania používaných aj pre expertízy na účely colného konania. Podľa prvostupňového súdu nie je možné považovať za dôvodnú ani námietku, že Colné laboratórium CR SR je organizačnou zložkou žalobcu, jedná sa o nezávislú inštitúciu, ktorá má príslušnú atestáciu na poskytovanie, resp. vykonávanie expertízneho skúmania.

Súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku, že colné orgány sa nezaoberali im z úradnej činnosti známou skutočnosťou, že pri miestnom zisťovaní kontrolované známky sa za použitia prostriedkov, ktoré colné orgány bežne používajú na zisťovanie ich pravosti, správali po použití lepidla odlišne. Koniec koncov ani príslušné colné orgány vykonávajúce miestne zisťovanie neboli odborníkmi v danej oblasti a vzniknuté pochybnosti boli odstránené tým, že vzorky príslušných známok boli zaslané na expertízne skúmanie.

Len pre úplnosť krajský súd uviedol, že v konaní doložené uznesenie ČVS: ORP-497/OEK-DS-2006 zo dňa 30. marca 2007 je dokladom iba o tom, že popísaný skutok nie je trestným činom a podkladom pre tento záver, že výroková veta uznesenia bola sformulovaná nejasne.

Žalobcovi s poukazom na ustanovenie § 250k ods. 1 OSP nepriznal právo na náhradu trov konania, nakoľko nebol v konaní úspešný.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Vytýkal krajskému súdu, že sa v plnom rozsahu stotožnil so závermi žalovaného a žalobcom uvádzané žalobné dôvody nepovažoval súd za dôvodné. S poukazom na ustanovenia § 14 a § 14a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. vytýkal krajskému súdu, že právo majiteľa tovaru preukázať, pochybnosti zmenil tak, že oprávnenie žalobcu zrealizuje správny orgán napriek jednoznačnej dikcií citovaného ustanovenia. Súd podľa názoru žalobcu poprel jeho zákonné právo a rovnako ako žalovaný a colný úrad aj krajský súd nerozlišuje úkony správneho orgánu a žalobcu. Uviedol, že nespochybňuje právo správneho orgánu na vykonávanie dokazovania, avšak bolo mu správnymi orgánmi, teraz aj súdom odňaté zákonné právo vyvrátiť pochybnosti. Právny názor súdu je v rozpore s § 14a zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 2 ods. 1, 2, 8, ale aj s ustanovením § 29 ods. 2 a 4 citovaného zákona.

Namietal, že podľa súdu nie je preukázaný žiadny zákonný dôvod na spochybnenie správnosti a nezaujatosti záverov akreditovaného zariadenia. Súd ale neuviedol aký zákonný dôvod a podľa ktorého predpisu musí existovať a nevysvetlil, ako sa dá spochybníť výsledok expertízneho skúmania, keď od samotného začiatku je žalobcovi odopierané zákonom dané oprávnenie uvedené v § 14a a súd vo svojej argumentácii sa stotožní s tým, že zákon neustanovuje povinnosť, aby pri odoberaní vzorky prítomný žalobca, ani neustanovuje povinnosť, aby boli podrobené expertíze všetky SBL.

Pripustil, že zákon neustanovuje, aby pri odoberaní vzorky bol prítomný žalobca, na druhej strane zákon ani nezakazuje, aby pri odoberaní žalobca bol. Za tohto stavu, ak pripustíme výklad súdu, správny orgán môže dať akékoľvek SBL na expertízne skúmanie a žalobca sa musí stotožniť s tým, že predmetom expertízneho skúmania bol lieh, ktorý mu bol zabezpečený. Žalobca sa musí stotožniť s tým, že vzorka bola odobratá tak, ako je to popísané bez toho, aby sa mohol vyjadriť k spôsobu odoberania.

Mal za to, že nerešpektovaním základných zásad daňového konania a vyššie citovaných ustanovení, ako aj neprizvanie žalobcu k odoberaniu vzorky, colný úrad sám spochybnil objektivnosť vykonaných dôkazov aj závery colného laboratória, že znaleckému skúmaniu bolo predložené SBL zabezpečené žalobcovi a ich závery sú postavené len na tvrdení. Za preukázané sa nedá považovať ani to, že vzorky boli odobraté spôsobom, ktorý by umožňoval prijať záver, že na základe týchto vzoriek všetky zabezpečené SBL žalobcovi boli označené falošnými kontrolnými známkami a použitá metóda ich falošnosť potvrdzuje.

Podľa žalobcu nemôže byť pochýb, že jediný spôsob ako mohol žalobca zrealizovať svoje zákonné právo uvedené v § 14a ods. 3 a odstrániť pochybnosti, bolo to, že mu colný úrad umožní predložiť kontrolné známky znaleckému skúmaniu a tiež mu umožní byť pri odoberaní vzoriek, aby jednak došlo k naplneniu jeho zákonného práva a odstránenie pochybnosti, či pri odoberaní vzoriek postupoval colný úrad podľa pravidiel planých pre použitie konkrétnej metódy expertízneho skúmania a tiež pochybností, či znaleckému skúmaniu boli predložené skutočne SBL, ktoré boli žalobcovi zabezpečené.

Nadalej tvrdil, že mu colné orgány mali umožniť realizovať jeho zákonné právo, a to minimálne tak, aby rovnaké množstvo vzoriek odobratých colnými orgánmi a za rovnakých podmienok mohol predložiť znaleckému skúmaniu ňom vybratej skúšobni, napr. aj v Kriminialisticko-expertíznom ústave. Až v rámci hodnotenia dôkazov bolo podľa žalobcu možné nim predložený výsledok skúmania ako dôkaz hodnotiť. Zvolený postup colných orgánov podľa žalobcu spochybnil pravdivosť záverov.

Vyslovil polemiku, že ak súd nespochybnuje právo žalobcu predkladať dôkazy, tak musí pripustiť, že pravosť známky mohol žalobca preukázať minimálne rovnakými technickými prostriedkami a metódami ako colný úrad a mal by pripustiť to, že ak nemohol žalobca odobrať vzorky ani byť prítomný pri ich odbere, že jeho právo vyvrátiť pochybnosti uvedené v § 14a zákona č. 511/1992 Zb. porušené bolo a postup colných orgánov bol nezákonný. Žalobca aj nadalej tvrdil, že lieh bol označený pravými kontrolnými známkami, ktoré mu boli dodané osobou oprávnenou dodávať kontrolné známky, a má dôvodné pochybnosti o tom, že skúmaniu neboli podrobené spotrebiteľské balenia liehu, ktoré boli zabezpečené. Ak by colný úrad podrobil znaleckému skúmaniu zabezpečené spotrebiteľské balenie nepochybne by žalobcovi nebolo upierané právo podľa 14a zákona č. 511/1992 Zb. ani prítomnosť pri odbere vzoriek.

Navrhoval preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 14S/71/2007 zo dňa 12. februára 2009 tak, že zruší rozhodnutie Colného riaditeľstva SR sp. zn. 46164/2007 zo dňa 20. novembra 2007 ako aj rozhodnutie Colného úradu Trnava sp. zn. 32335/2007-5891 zo dňa 11. júla 2007 a vec vrátil žalovanému. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že má za to, že skutkové a právne okolnosti daňového prípadu uvádzané žalobcom v odvolaní predstavujú opakované tvrdenia, ku ktorým sa žalovaný dostatočne vyjadril už v predchádzajúcich daňových konaniach a v konkrétnom súdnom spore, v podobe písomných rozhodnutí, vyjadrení, resp. priamo na súdnom pojednávaní vo veci.

Žalovaný naďalej považuje žalobcove právne konštrukcie, žiadosti a konštatovania o údajnom znemožnení realizácie zákonných práv, za účelové prostredníctvom vytrhávania častí viet a slovných spojení zo zákona č. 105/2004 Z. z. bez kontextu celej právnej normy a dotknutého prípadu.

Žalovaný má naďalej za to, že spochybňovanie objektívnosti vykonaných dôkazov v spore prostredníctvom Colného laboratória CR SR len na základe „dôvodných pochybností“, že žalobca nebol účastný pri odbere vzoriek a že žalovaný neakceptoval návrhy žalobcu o vlastnú expertízu zabezpečených SBL, je bez ďalšieho právne irelevantné.

Navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol v súlade s § 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, a zistil, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 105/2004 Z. z. spotrebiteľským balením liehu (ďalej len „spotrebiteľské balenie“) sa na účely tohto zákona rozumie uzavretý spotrebiteľský obal naplnený liehom určeným na priamu ľudskú spotrebu.

Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 105/2004 Z. z. kontrolnou známkou sa na účely tohto zákona rozumie slovenská kontrolná známka určená na označovanie spotrebiteľského balenia, ktorá spĺňa ostatné náležitosti v súlade s týmto zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa odseku 38. Kontrolná známka má na účely tohto zákona povahu ceniny.

Podľa § 10 ods. 7 zákona č. 105/2004 Z. z. spotrebiteľské balenie označené pretrhnutou kontrolnou známkou, falzifikátom kontrolnej známky alebo kontrolnou známkou, ktorá nie je v súlade s týmto zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa odseku 38 a spotrebiteľské balenie, na ktorom nie je nalepená kontrolná známka, alebo ktorého označenie nie je v súlade s týmto zákonom a všeobecne záväzným právnym predpisom vydaným podľa odseku 38, sa na účely tohto zákona považuje za neoznačené. Za neoznačené spotrebiteľské balenie sa považuje aj každé spotrebiteľské balenie s pretrhnutou kontrolnou známkou, ktoré pri predaji zo spotrebiteľského balenia na priamu ľudskú spotrebu na mieste vrátane skladových a iných účelových priestorov prevyšuje jeden otvorený kus z jedného sortimentu spotrebiteľského balenia s pretrhnutou kontrolnou známkou.

Podrobnosti o vyhotovení kontrolných známok na označovanie spotrebiteľského balenia liehu a o grafických prvkoch a údajoch na kontrolnej známke ustanovuje vyhláška Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 206/2004 Z. z., ktorá presne určuje, z akého materiálu sa kontrolná známka vyhotovuje, aké má rozmery, aké ceninové farby sa použijú na jej vyhotovenie, čo je na nej umiestnené (včítane hologramu) a ako sa nalepí.

Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 105/2004 Z. z. colný úrad vykonáva daňový dozor, ktorým je výkon dozoru nad držbou a pohybom liehu, tlačou a distribúciou kontrolných známok, a tiež daňovú kontrolu.

Podľa § 49 ods. 2 zákona č. 105/2004 Z. z. na správu dane sa použije osobitný predpis (t. j. v tomto prípade zákon č. 511/1992 Zb.), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 14a ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. zamestnanec správcu dane môže zabezpečiť tovar a veci nevyhnutne potrebné na preukázanie skutočností pri správe daní; správca dane a daňový subjekt je povinný zabezpečený tovar a veci riadne opatrovať. Toto opatrenie sa využije najmä vtedy, ak chýba riadne preukázanie spôsobu nadobudnutia tovaru alebo veci, ich množstva, ceny, kvality alebo riadneho usporiadania finančných povinností v súvislosti s ich dovozom alebo nákupom. Veci, ktoré nie je možné na mieste spoľahlivo zabezpečiť, môže správca dane na náklady ich majiteľa alebo držiteľa nechať previezť na miesto vhodné na tento účel. Ak je to pre dokazovanie nevyhnutné, môže zamestnanec správcu dane bezodplatne odobrať na účely bližšej obhliadky alebo expertízy vzorky zabezpečených vecí. Odobraté vzorky sa po expertíze, či obhliadke vrátia, ak to ich povaha pripúšťa. Pri zabezpečovaní tovaru a veci sa postupuje primerane podľa § 36.

Podľa § 14a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. správca dane vydá o zabezpečení tovaru alebo veci rozhodnutie o zabezpečení, v ktorom uvedie dôvody zabezpečenia tovaru alebo veci. Proti rozhodnutiu o zabezpečení sa možno odvolať. Odvolanie nemá odkladný účinok.

Podľa § 14a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. ak majiteľ alebo držiteľ tovaru alebo veci v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich zabezpečení odstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru alebo veci, správca dane vydá rozhodnutie o zrušení rozhodnutia o zabezpečení tovaru alebo veci. Rozhodnutie je právoplatné dňom jeho vydania; proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Ak majiteľ alebo držiteľ tovaru alebo veci v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o ich zabezpečení neodstráni pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru a veci, správca dane vydá rozhodnutie o prepadnutí tohto tovaru alebo veci v prospech štátu. Proti rozhodnutiu o prepadnutí tovaru a veci sa možno odvolať.

Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že dňa 21.07.2006 v čase od 07:30 h do 13:15 h a v čase od 10:40 h do 15:10 h Colný úrad Trnava (ďalej aj len „správca dane“) vykonal na základe zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 652/2004 Z. z.“) a zákona č. 511/1992 Zb. miestne zisťovanie v zmysle § 14 zákona č. 511/1992 Zb.

za prítomnosti J. C., vodiča obchodnej spoločnosti P. s. r. o., JUDr. J. S. konateľa obchodnej spoločnosti P. s. r. o., ako aj tretích osôb F. R., skladníka obchodnej spoločnosti P. s. r. o., a Ing. E. M., účtovníčky obchodnej spoločnosti P. s. r. o., pri ktorom bolo zistené, že sa na tovare v prevádzke odvolateľa nachádzajú spotrebiteľské balenia liehu označené kontrolnými páskami, u ktorých vzniklo najprv podozrenie, že sa jedná o SBL, neoznačené podľa zákona č. 105/2004 Z. z.. Zo zápisníc o miestnom zisťovaní jednoznačne vyplýva, že tak vodič J. C. ako aj zúčastnené osoby F. R. a Ing. E. M. podali vo veci vysvetlenie a že žiadne vyjadrenia, návrhy alebo námietky, a to ani zo strany konateľa žalobcu vznesené neboli.

Skutočnosti o neoznačení tovaru podľa zákona č. 105/2004 Z. z. boli potvrdené a preukázané v rámci skúmania Colného laboratória CR SR, ktorý vydal dňa 17.08.2006 odborné vyjadrenie, z obsahu ktorého vyplynulo, že odohrané vzorky – kontrolné pásky boli falzifikáty.

Vydaniu preskúmaného rozhodnutia v danej veci predchádzalo rozhodnutie Colného úradu Trnava z 23. júla 2006 č. 28842/2006-5891 o zabezpečení tovaru, ktoré na základe odvolania žalobcu bolo v rámci autoremedúry zmenené rozhodnutím Colného úradu Trnava z 05. septembra 2006 č. 34960/2006-5831. Toto rozhodnutie v dôsledku opätovného odvolania žalobcu žalovaný rozhodnutím zo 04. júna 2007 č. 40550/2006 potvrdil; toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 06. júna 2007, jeho preskúmania súdom sa žalobca nedomáhal, hoci aj rozhodnutia o zabezpečení tovaru bývajú predmetom súdneho prieskumu (napr. konania vo veciach sp. zn. 3Sžf/79/2008, 3Sžf/37/2009, 3Sžf/73/2009); na tejto skutočnosti nič nemení ani nesprávne, resp. neúplné (nedostatočné) poučenie žalovaného uvedené v jeho potvrdzujúcom rozhodnutí.

Následne Colný úrad Trnava vydal dňa 11. júla 2007, pod č. 32335/2007-5891 rozhodnutie o prepadnutí 2.688 ks spotrebiteľského balenia liehu označeného falzifikátom kontrolnej známky v prospech štátu. Colný úrad v odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzajúc z výsledkov odbornej expertízy - Colného laboratória CR SR zo 17.08. 2006 – Protokolov o skúške č. VOE-5716/06 0668/06-CL, VOE-577/06 0668/06-CL, VOE-5718/06 0668/06-a a VOE-5719/06 0668/06-CL, v ktorých Colné laboratórium skonštatovalo, že predložené kontrolné známky liehu, ktoré boli odobraté zo zabezpečeného tovaru, boli preskúmané z hľadiska ochranných prvkov, tlačiarenskej techniky, kvality a tlačových detailov a porovnané s pravými kontrolnými známkami, pričom vzájomným porovnaním bolo zistené, že sa jedná o úplné falzifikáty kontrolných známk. Colný úrad v intenciách § 14a ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. konštatoval, že žalobca neodstránil

pochybnosti u zabezpečeného tovaru, z tohto dôvodu bolo vydané rozhodnutie správcu dane o prepadnutí sporného tovaru.

Žalovaný správny orgán odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Colného úradu z 11. júla 2007, č. 32335/2007-5891 a toto rozhodnutie potvrdil vyporiadajúc sa podrobne so všetkými námietkami žalobcu v jeho odvolaní uvedenými.

Napriek námietkam žalobcu i podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol v správnom konaní skutkový stav veci dostatočne zistený a preukázaný a správne orgány z neho vyvodili i správny právny záver, ktorý si osvojil vo svojom rozhodnutí aj Krajský súd v Trnave.

Právna úprava spotrebnej dane z liehu vždy považovala a považuje zistenie skladovania neoznačených SBL za protiprávny stav bez ohľadu na iné okolnosti prípadu. Už len samotné zistenie, resp. podozrenie colného úradu z neoznačenosti SBL zistených u žalobcu predstavovalo zistenie/podozrenie z protiprávneho stavu. Zistený stav colným úradom v podobe neoznačených SBL mu „dával istotu“, že ide o protiprávny stav, a to na základe vyššie uvedenej právnej úpravy (najmä § 10 ods. 7 veta prvá zákona č. 105/2004 Z. z.). Žalobca ako daňový subjekt je za zistený stav v zmysle ustanovenia § 47 ods. 1 písm. c/ zákona č. 105/2004 Z. z. v znení účinnom od 01.07.2006 zodpovedný objektívne, už len z titulu zistenia dispozície s neoznačenými SBL.

Obsahom spisu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného bolo nesporne preukázané, že žalobca je osobou, ktorá získala a držala neoznačený tovar (spotrebné balenie liehu), pričom žalobca bol tiež osobou povinnou tovar predložiť colnému úradu dôkazy, ktoré, ako žalobca tvrdí, by mohli preukázať opak záverov žalovaného, keďže postavenie účastníka v colnom konaní je založené na povinnosti obstaráť všetky dôkazy a podklady potrebné na preukázanie pravdivosti tvrdených skutočností.

Z listinných dôkazov, ktoré mal Najvyšší súd Slovenskej republiky k dispozícii v administratívnom i v súdnom spise, nevyplýva, že by colné orgány bránili žalobcovi v predkladaní dôkazov alebo, že by mu neumožnili sa vyjadriť, resp., že by odmietli jeho účasť pri odbere vzoriek, ktoré mali byť podrobené znaleckému skúmaniu, keď pri miestnom

zist'ovani bol zástupca žalobcu – konateľ spoločnosti prítomný, mal možnosť vyjadriť sa a vzniesť prípadné námietky proti postupu colného orgánu. Takto potom tvrdenie žalobcu, podľa ktorého výsledky odbornej expertízy nepreukazujú, že predmetom skúmania boli kontrolné známky, ktoré boli nalepené na zaistenom spotrebiteľskom balení liehu (SBL), ani to že tieto kontrolné známky sú falošné a ani to, že falošné sú aj kontrolné známky na všetkých baleniach zaisteného SBL, nemá nad rámec špekulatívnej úvahy žalobcu žiadnu oporu vo vykonaných dôkazoch. Ide iba o tvrdenie žalobcu, resp. o jeho názor.

Námietky žalobcu sa pohybujú viac v teoretickej, resp. hypotetickej rovine a nemajú oporu v obsahu administratívneho spisu, z ktorého nesporne vyplýva, že žalobcovi bol daný dostatočný priestor na preukázanie jeho tvrdení, avšak tiež z neho vyplýva, že tento priestor účinne nevyužil a nevyužil túto možnosť ani v konaní pred súdom, keď ani na ústne pojednávanie nariadené krajským súdom sa nedostavil pre „ďalšie pracovné povinnosti právneho zástupcu, ktoré sa nedajú odložiť“ a súhlasil, aby súd rozhodol v jeho neprítomnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za neopodstatnené, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci žalovaným ani krajským súdom. Súc viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) stotožnil so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu v odôvodnení rozsudku (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), ktoré považuje za úplné a vecne správne. Na uvedenom závere nič nemení ani obsah podaného odvolania, pretože neobsahuje také nové tvrdenia a dôkazy, s ktorými by sa nebol krajský súd podrobne vypořiadal a ktoré by mohli vyvrátiť skutkové zistenia a závery jeho rozhodnutia .

Preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c veta prvá OSP, § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP s poukazom na § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko neúspešný

žalobca právo na náhradu trov odvolacieho konania nemá a žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a ani si ich neuplatnil.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 22. júna 2010

JUDr. J. Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková